

Femte påsksöndagen

Det viktigaste

Då lärjungarnas antal ständigt växte, började de grekisktalande judarna klaga över att de infödda judarna åsidosatte deras änkor vid den dagliga utspisningen.

De tolv kallade samman alla lärjungarna och sade: ”Det är inte riktigt att vi skall försumma Guds ord för att ordna med måltider. Nej, bröder, välj ut sju män bland er som har gott anseende och är fyllda av ande och vishet, så sätter vi dem till sådana uppgifter. Då kan vi själva ägna oss helt åt bön och åt ordets tjänst.” Alla de församlade gillade förslaget, och de valde Stefanos, en man fylld av tro och helig ande, Filippus, Prochoros, Nikanor, Timon, Parmenas och Nikolaos, en proselyt från Antiochia, och förde dem fram till apostlarna, som bad en bön och lade sina händer på dem.

Guds ord vann spridning, och antalet lärjungar i Jerusalem steg kraftigt. Även en stor mängd präster började omfatta tron. (Apg 6:1–7)

Under påsktiden, fram till pingst, läser vi ur Apostlagärningarna om den tidigaste kyrkan, under den första perioden efter Jesu uppståndelse. Lukas ger i Apostlagärningarna en färgrik bild av dessa kyrkans begynnelseår. Han vill mer med det han skriver än bara skildra vad som hände då. Det han beskriver vill säga läsarna något väsentligt i deras situation. Samtidigt är det inte alltigenom en idealbild han målar upp. Allt är inte till för att säga: ”Så här borde man göra.”

Dagens avsnitt skildrar hur de tolv apostlarna organiserar upp församlingens hjälpverksamhet bland fattiga och utsatta för att själva få tid för det de menar är deras egentliga uppgift: ”bön och ordets tjänst”, alltså bön och förmedlande av budskapet om den uppståndne och undervisning. De sju som fick huvudansvaret för utspisningen av de behövande har kyrkan med tiden betraktat som de första diakonerna. Stefanos presenteras som ”en man fylld av tro och helig ande” för att läsaren ska inse vilken framstående person det är, med tanke på det som sedan skildras om honom i resten av kapitel 6 och i kapitel 7.

Apostlarna menar att de för sin del måste prioritera ”bönen och ordets tjänst”. Tanken med det är knappast att alla i varje situation måste göra likadant. Tvärtom: det finns lägen där omsorgen om den egna fromheten måste stå tillbaka, när nästan behöver ens insats. Och det händer ibland att glödande tro och hängivenhet leder till att man försummar nästans behov.

Det som gör att apostlarna resonerar som de gör är att de bär på en alldeles unik erfarenhet, som riskerar att försvinna om de låter sin tid upptas av alla möjliga praktiska sysslor. Den unika erfarenheten består i att de har levt med Jesus själv under hans jordeliv och mött honom personligen på ett unikt sätt efter hans uppståndelse. Den erfarenheten måste förmedlas vidare, eftersom Jesus är ”vägen, sanningen och livet”, som han säger i dagens evangelium. Han är alla människors räddning, den ende som kan riktigt infria människors obändiga men ofta väl dolda längtan efter

den Osynlige, efter Gud. Den hunger efter Gud som inte kan stillas av något annat än – Gud.

Gud valde att göra sig känd för mänskligheten just genom Jesus, genom det han sade och gjorde, genom hans död och uppståndelse. Därför bar apostlarna på en unik erfarenhet som inte fick förspillas. Och därför måste de värna sin tid och se till att de inte ockuperades av allt möjligt.

Apostlarnas val säger alltså inte till kristna av i dag att man alltid ska tänka mer på bönen och lyssnandet till Guds ord än behoven hos de människor som omger en. Vi är inte apostlarna, och vi har inte riktigt deras uppgift. Däremot bör förstås deras val få alla att åtminstone stanna upp och fundera över vad som är allra viktigast i livet. Helt utan det som apostlarna måste få ägna sig ostört åt kan ingen kristen leva och förbli en lärjunge. Bönen och Guds ord, hans tilltal och vägledning, måste vara själva mittpunkten i livet, även om man sedan också måste ägna sin uppmärksamhet åt en massa annat. Omsorgen om nästans behov måste många gånger rentav få hindra en att ägna sig åt vad man tycker att den egna själen behöver. Men i det långa loppet är det som var viktigast för apostlarna viktigast för varje kristen.

Anders Ekenberg